

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobců: a) M. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, **b) Š. C.**, nar. „X“, bytem „X“, **c) M. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupených JUDr. Ladislavem Semiánem, advokátem, sídlem Čachovice, Vlkava 137, proti **žalovanému: Státnímu pozemkovému úřadu, odbor metodiky a řízení pozemkový úprav**, sídlem Husinecká 1024/11a, Praha, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Obce Nové Dvory**, Nové Dvory č. p. 5, PSČ 413 01 Roudnice nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. SPU 365627/2015, sp. zn. 2RP9074/2015-202001,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. SPU 365627/2015, sp. zn. 2RP9074/2015-202001, kterým bylo podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“), zamítnuto odvolání žalobců a) a b) a zároveň potvrzeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, Pobočky Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 1. 2015, č. j. SPU 623538/2014, jímž byl schválen návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Nové Dvory u Doksan. Dále bylo rozhodnuto podle § 60 starého správního řádu, že se odvolání žalobce c) zamítá jako opožděné.

V žalobě uvedli, že jako zásadní vnímají nezákonnost rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího, neboť byl porušen § 9 starého správního řádu o vyloučení podjatého pracovníka správního orgánu z projednávání a rozhodování věci. Po téměř celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně vystupovala za tento orgán Mgr. J. D., coby vedoucí pobočky Litoměřice. Tato pracovnice vydala a podepsala i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 1. 2015. Následně pak tatáž osoba podepsala průvodní dopis ze dne 5. 8. 2015, kterým žalovaný zaslal napadené rozhodnutí. V tomto přípise je uvedena jako zástupkyně ředitele odboru metodiky a řízení pozemkových úprav. O porušení zákona musela Mgr. D. vědět, neboť pozemkové úpravy v katastrálním území Nové Dvory byly správním orgánem I. stupně řešeny téměř 20 let.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce c) podal své odvolání opožděně. Dnem doručení s ohledem na fikci podle § 24 odst. 2 starého správního řádu dle žalovaného není den 6. 2. 2015, kdy si žalobce c) skutečně rozhodnutí vyzvedl, ale den 2. 2. 2015. S tímto závěrem však žalobci nesouhlasí. Pro fikci doručení je totiž nutno nejen samotné uložení zásilky, ale také vyrozumění adresáta o uložení zásilky, které doručovatel provede vhodným způsobem. O uložení zásilky ovšem žalobce c) nebyl nijak vyrozuměn. Jen díky tomu, že od rodičů věděl, že jim bylo rozhodnutí doručeno, šel se zeptat na poštu, zda tam má také zásilku k doručení. Naprosto odlišně pojmávané doručování a určení počátku odvolací lhůty podle starého správního řádu je pro běžného účastníka řízení matoucí, když jinak po řadu let platí, že odvolací lhůta počítá se od převzetí doručované písemnosti. Správní orgán I. stupně měl v poučení o odvolání uvést, že lhůta se počítá nikoliv ode dne skutečného doručení, ale od třetího dne uložení písemnosti na poštu. Dle konstantní judikatury takovéto poučení nemusí být uvedeno, je-li na tuto skutečnost adresát upozorněn alespoň dostatečným poučením ze strany doručovatele. V tomto případě nebyl žalobce c) poučen vůbec, neboť mu do schránky nebylo vloženo upozornění, ale i kdyby vloženo bylo, pak z něj nebylo seznatelné, že jde o písemnost, která je třetím dnem uložení považována za doručenou. Tím, že správní orgán I. stupně nezajistil potřebné poučení o počátku lhůty pro podání odvolání, byl žalobce c) zbaven možnosti se proti tomuto postupu bránit. S ohledem na absenci řádného poučení o odvolání, bylo v jeho případě podle § 54 odst. 3 starého správního řádu možno podat odvolání ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolání tedy nebylo opožděné.

Další pochybení spatřuje žalobce c) v tom, že žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že v souladu s ust. § 60 starého správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal, v rozporu s tímto ustanovením však neuvádí, zda a proč neshledal důvody pro obnovu řízení nebo pro změnu nebo zrušení prvostupňového rozhodnutí mimo odvolací řízení. Až na straně 7 žalobou napadené rozhodnutí žalovaný uvádí, že odvolání vyhodnotil jako opožděné a nebude se z tohoto důvodu námitkami žalobce c) zabývat s tím, že byla podána další odvolání, kterými se správní orgán zabývat bude, a je tak zhojen požadavek § 60 starého správního řádu. S tímto závěrem však žalobce c) nesouhlasí, neboť jiná odvolání se logicky týkají jiných pozemků jiných žalobců, a tedy není možné vypořádání námitek k jiným pozemkům mít za vyřešené pozemky žalobce c).

K meritu věci všichni žalobci shodně uvádějí, že oba správní orgány se zjevně nezabývaly všemi námitkami, které se týkaly jednotlivých pozemků. Žalobci dosud své pozemky mohli řádně obdělávat, užívat je, a aniž by k tomu byl jakýkoliv rozumný důvod, v důsledku navrhovaných pozemkových úprav mají mít pozemky rozmělněné na řadu menších, rozmístěných porůznu v katastrálním území, v některých případech bez samostatné

přístupové cesty. Jako příklad uvádějí pozemek, který byl v důsledku regulace vodního toku Čepel v šedesátých letech minulého století rozdělen vodním tokem na 2 části, které žalobci spojili opět mostkem a nyní pozemkové úpravy činí jejich pozemek opět nepřístupným, když jim je odnímána polovina pozemků přímo u mostku a jedna polovina pozemku by měla být v cizím vlastnictví. Jako důkaz navrhuji snímky katastrální mapy z roku 1962 a uvádějí, že čáry mezi vnitřním a vnějším obvodem pozemkových úprav, vedené podle břehu potoka jsou nesprávné a žalobci došli k újmě zábořem jejich pozemku a ani touto námitkou se napadené rozhodnutí nezabývalo. Žalobci chtěli zachovat původní stav a nikdo nevysvětlil, proč a z jakých důvodů dochází k dělení a přesunu jejich pozemků.

Dále žalobkyně b) namítla, že nebyla včas seznámena s nároky při vstupu do pozemkových úprav v listopadu roku 2011, neboť nebyla nijak kontaktována a první korespondenci, respektive první soupis nároků od správního orgánu I. stupně obdržela až na základě své žádosti dne 5. 6. 2013.

Všichni žalobci namítají, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť fakticky absentuje uvedení konkrétních úvah správního orgánu. Není zdůvodněno, které skutečnosti, na základě kterých provedených důkazů a proč vzal žalovaný za prokázané, či neprokázané, a jaké závěry z nich vyvodil. Dále napadenému rozhodnutí vytýkají, že vůbec nehodnotí, zda navrhované úpravy jsou v souladu se zákonem č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“). Nijak není odůvodněno, proč bylo k pozemkové úpravě přistoupeno, jaké jsou její konkrétní cíle a účel a čím konkrétně vytváří podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V napadeném rozhodnutí není veřejný zájem nijak konkrétně specifikován a opět je tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné. Proč správní orgán konstatuje, že souhlas vyslovila absolutní většina dotčených vlastníků, a tedy je přípustné, aby bylo přistoupeno k řešení, které je pro jednotlivce v menšině nevýhodné, místo toho, aby konkrétně odůvodnil navrženou úpravu, není jasné.

K plánu společných zařízení žalobci uvedli, že v jejich případě byly ke zřízení přístupové cesty využity nikoliv pozemky státní či obecní, ale pozemky v jejich vlastnictví, ač je k dispozici i státní pozemek. Konkrétně jde o použití části pozemku parcely č. 379/11, původně parcela č. 382, na přístupovou cestu k jiným pozemkům, když ke stejnému účelu může být zřízena přístupová cesta vedle koryta potoku Čepel, kde je právě vhodný prostor a na rozdíl od jejich orné půdy je pro přístupovou cestu mnohem vhodnější. Nelze pominout, že pozemek parcela č. 379/11 byl dne 26. 10. 1998 vytyčen, digitalizován a předán majitelům s tím, že s hranicí parcely byli seznámeni sousedi, kteří bez námitek stvrdili podpisem její průběh, avšak cesta k parcelám podepsaných sousedů přes parcelu 379/11 je chybně navržena. Cesta je 8 m i více široká a nesmyslně navyšuje plochy sousedních parcel. Ze sdělení starosty obce vyplývá, že cesta není nutná ve veřejném zájmu, přístupová cesta může vést přes pozemky vlastníků stejně jako dosud. Navrhované pozemkové úpravy odebírají polovinu pozemků, které tvoří nájezd na žalobci vybudovaný mostek přes potok Čepel. Právě proto žalobci navrhovali změny projednat přímo na místě v terénu, kde by byl stav zřejmý. Pokud žalovaný namítal, že toto je věc vztahů mezi správním orgánem I. stupně a zpracovatelem a on toto nemůže k odvolání řešit, nelze s tím souhlasit. Právě toto byl důvod, proč žalobci své odvolání podávali. S obdobnými problémy se žalobci setkávají i u ostatních parcel řešených v rámci pozemkových úprav zapsaných na LV č. 43, 120, 172, 338, 337.

Žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí poukazuje na zachování povolených odchylek od původní výměry, ceny či vzdálenosti pozemků a přitom se nezabýval tím, zda konkrétní navrhované změny jsou v souladu s účelem pozemkových úprav. Nezabýval se řádně námitkami žalobců o nezajištění dostupnosti jim nově navrhovaných pozemků, bez čehož není možné pozemkové úpravy schválit. To se týká přístupnosti pozemků parcely č. 379/54, 379/55 a 379/56 v lokalitě původního pozemku parcela č. 382. Žalovaný tvrdí, že návrh byl schválen 98,23% vlastníků výměry pozemků řešených o pozemkových úpravách. To však nebylo prokázáno.

Žalobce c) pro úplnost uvádí, že již dříve probíhaly pozemkové úpravy v sousedním katastrálním území Dolánky, kde měl také pozemky a dosud nedošlo k řádnému vypořádání závazků státu v částce 5.851,- Kč.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru nedošlo k porušení ust. § 9 starého správního řádu, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo podepsáno ředitelem odboru Mgr. M. G., nikoliv Mgr. J. D., která se nepodílela na vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Mgr. J. D. je podepsána pod průvodním dopisem ze dne 5. 8. 2015 k žalobou napadenému rozhodnutí, jímž žalovaný pouze oznamuje zaslání rozhodnutí. Pokud měl žalobce c) výhrady ke způsobu doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl tuto námitku uplatnit u doručovatele zásilky. Žalovaný vnímá tvrzení žalobce c), že nebyl k vyzvednutí zásilky vyzván za nepodložené, neboť není průkazné, zda byl, či nebyl doručovatelem o převzetí zásilky vyzván. Žalobce c) byl řádně poučen ve smyslu ust. § 47 odst. 4 ve spojení s § 24 odst. 2 starého správního řádu, a jeho odvolání je tak opožděné.

Dále žalovaný uvedl, že se oba správní orgány zabývaly námitkami k jednotlivým pozemkům. Správní spis správního orgánu I. stupně obsahuje doklady z projednání návrhu nového uspořádání pozemků, včetně projednání námitek žalobců k vystavenému návrhu, jak je i citováno v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 4 až 6. Rovněž se žalovaný zabýval námitkami ke konkrétním pozemkům, a to na straně 8, 9, 10 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Přístupnost pozemků je zajištěna z prvků plánu společných zařízení či přes pozemky téhož vlastníka. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že se žalobci probíhala opakovaná jednání, která však nevedla ke vzájemné shodě mezi požadavky žalobců a požadavky a potřebami dalších účastníků řízení a současně s požadavky na zachování veřejného zájmu, v němž jsou prováděny pozemkové úpravy. Projednání připomínek či námitek však neznamená, že musí vždy dojít k jejich vyhovění. Proto došlo v důsledku nemožnosti najít společné řešení k novému uspořádání pozemků žalobců ke schválení jedné z projednaných variant.

Žalobcům bylo vysvětleno, z jakého důvodu nemohl být u jejich vlastnictví zachován původní stav, a to konkrétně na straně 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde je citováno ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách, který jednoznačně definuje náplň pozemkových úprav a veřejný zájem, který lze i ze žalobou napadeného rozhodnutí dovodit. Tvrzení žalobkyně b), že nebyla pozemkovým úřadem nijak kontaktována, je mylné. Žalovaný tuto problematiku vysvětlil na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí, kde odkazuje na doručení pozvánky na úvodní jednání dne 1. 9. 2010. Zápis z úvodního jednání byl doručen veřejnou vyhláškou vyvěšenou od 4. 10. 2010 do 20. 10. 2010, jak na pozemkovém úřadě, tak

v obci Nové Dvory. Dále je v žalobou napadeném rozhodnutí uvedena korespondence správního orgánu I. stupně se žalobkyní b) ze dne 27. 2. 2013 a ze dne 7. 5. 2013.

Žalovaný má dále za to, že jeho žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť uvedl jak právní předpisy, které byly v odvolacím řízení použity, tak podrobně prozkoumal a odůvodnil zjištění prvoinstančního řízení. Zároveň se zabýval jednotlivými odvolacími body a na základě jejich vyhodnocení vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Na prvky plánu společných zařízení, a to konkrétně přístupovou cestu, nebyly použity pozemky žalobců, ale státu, což bylo žalobcům vysvětleno na straně 11, která navazuje na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. K přístupnosti pozemků parcely č. 379/54, 379/55, 379/56 se žalovaný vyjádřil na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Všechny pozemky jsou přístupné z prvku plánu společných zařízení nebo z pozemku téhož vlastníka. Žalovaný si v odvolacím řízení ověřil, že doklady o procentu schválení návrhu jsou součástí spisové dokumentace orgánu I. stupně a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl již pouze celkovou sumu souhlasu vlastníků pro návrh ve výši 98,23% celkové výměry pozemků zahrnutých do pozemkových úprav.

Co se týká kompenzace náhrad pro žalobce c), které vznikly v důsledku jiných pozemkových úprav v katastrálním území Dolánky nad Ohří, nemohou být tyto pohledávky kompenzovány v jiném řízení o pozemkových úpravách.

Osoba zúčastněná na řízení, obec Nové Dvory, ve svém vyjádření k žalobě konstatovala, že správní orgán I. stupně přerušil řízení o komplexní pozemkové úpravě do doby konečného rozhodnutí soudu o žalobě v této věci. Dále poukázal na to, že je podstatné, aby došlo k ukončení pozemkových úprav v obci Nové Dvory co nejrychleji, neboť obec je nucena pořizovat změny územního plánu v souvislosti s neukončenými pozemkovými úpravami a vznikají další zbytečné náklady. K podstatě samotné žaloby se však osoba zúčastněná na řízení nevyjádřila.

Při jednání soudu právní zástupce žalobců odkázal na písemné vyhotovení žaloby a předložil soudu repliku k vyjádření žalovaného, jež byla vypracována dřívější právní zástupkyní žalobců JUDr. B.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvedli, že vzhledem k neveřejnosti rozhodování odvolacího orgánu není možné určit podíl kompetentních osob na rozhodovací činnosti a navrhuji tak důkaz spisem žalovaného v předmětné věci, ze kterého bude zřejmé, které osoby a jak se na rozhodování podílely, včetně úkonů, které činila Mgr. D.. K námitce o nesplnění podmínek pro fikci doručení uvedli, že souhlasí s tím, že žalovaný nemohl ovlivnit samotný průběh doručování, ale byl to on sám, kdo zároveň připustil, že není průkazné, zda byl žalobce c) vyzván k vyzvednutí záslky. Žalobci se proto domnívají, že tento nedostatek na straně doručovatele tak nemůže být připsán k tíži žalobce. Podané odvolání tak mělo být považováno za včasné podané a mělo být přezkoumáno. Pro úplnost zmínili, že doručování většiny písemností žalobcům v posledních letech se řídilo již pravidly nového správního řádu. Pokud tedy na dané písemnosti nebylo vyznačeno upozornění, že je doručováno dle starého správního řádu, nebylo by po právu, aby bylo uznáno doručení fikcí. Od počátku žalobci namítali nezákonné použití částí jejich pozemků, když přístupové cesty na obecních či státních pozemcích zcela postačovaly a byly schopné zajistit potřebný přístup. Navíc byly mnohem lepším a ustáleným řešením oproti navrhované úpravě. Závěrem žalobci poukázali

na tvrzený souhlas absolutní většiny vlastníků dotčených pozemků a znovu zdůraznili, že při nahlížení do spisu žádný takový důkaz svědčící o většinovém souhlasu ve spisové dokumentaci založen nebyl.

Žalobce a) v průběhu jednání uvedl, že při úpravě vnějšího obvodu pozemků došlo k nepřipustnému zásahu do vnitřních pozemkových úprav, které se mimo jiné dotýkají i nemovitostí žalobců. Zejména v lokalitě povodí Ohře bylo přistoupeno k nešetnému přetnutí příslušných parcel potokem, čímž došlo k citelnému zásahu do vlastnických práv žalobců. Jednání správních orgánů bylo systematicky účelové. Již v roce 1998 při provádění pozemkových úprav v sousedním katastru byl žalobce c) citelně dotčen na svých vlastnických právech. Provádění pozemkových úprav je v dané lokalitě po mnoho let prováděno společností GEOS Litoměřice, přičemž žalobci se domnívají, že zmíněná společnost je navázána na správní orgány obou stupňů, zejména pak pracovníci J. D., která se podílela na rozhodovací činnosti obou správních orgánů a je vůči žalobcům podjatá.

Při tomtéž jednání právní zástupce žalobců uvedl, že netrvá na provedení dokazování tak, jak bylo uvedeno v žalobě, neboť jim byl poskytnut referát ze správního spisu a důkazní prostředky tvoří nedílnou součást správního spisu.

Žalobce c) při jednání uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně převzal oproti vlastnímu podpisu na poště, ale stalo se tak bez zanechání písemného avíza v jeho domovní schránce.

Právní zástupce doplnil, že jednání správních orgánů bylo krajně nešetné a bezohledné, když např. žalobcům byl po čtyřiceti letech vrácen pozemek, který byl znehodnocen závážkou stavebního odpadu. V realizaci rozporované pozemkové úpravy tak nemůže být za žádných okolností shledán veřejný zájem, když se z ní vytrácí mimo jiné i ekonomický, hospodárný, efektivní a racionální efekt. Nato žalobce a) uvedl, že starostou obce Nové Dvory byl opakovaně vyrozumíván o tom, že obec nemá veřejný zájem na direktivně realizované přístupové cestě.

Závěrem právní zástupce žalobců navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Dále požádal o náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se bez jakékoli omluvy k jednání nedostavil, ačkoliv byl řádně a včas předvolán.

Soud podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) přistoupl k přednostnímu projednání a rozhodnutí věci, neboť schválený návrh je závazným podkladem pro rozhodnutí pozemkového úřadu o výměně nebo přechodu vlastnických práv, určení výše úhrady a lhůty podle § 10 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách, popřípadě o zřízení nebo zrušení věcného břemene k dotčeným pozemkům a pro zpracování obnoveného souboru geodetických informací. Rovněž je závazným podkladem pro rozhodnutí o přechodu vlastnických práv k pozemkům, na nichž se nacházejí společná zařízení (§ 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách). Toto rozhodnutí však může pozemkový úřad vydat až po ukončení sporu o žalobě proti rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav (§ 11 odst. 9 zákona o pozemkových úpravách). Vedle toho jsou výsledky pozemkových úprav i neopomenutelný podklad pro územní plánování (§ 2 zákona o pozemkových úpravách). Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o žalobě proti žalobou napadenému rozhodnutí vysoce překračuje zájem

žalobců s tím, že přednostní ukončení sporu je v zájmu i všech dalších vlastníků pozemků dotčených pozemkovými úpravami i v zájmu obce, která plánuje změny územního plánu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se předně zabýval námitkou podjatosti vůči Mgr. J. D., která měla být ve věci podjatá, neboť došlo k porušení ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu, které stanoví, že z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně.

Soud ze správního spisu ověřil, že za správní orgán I. stupně podepsala prvoinstanční rozhodnutí ze dne 22. 1. 2015 oprávněná úřední osoba Mgr. J. D., vedoucí pobočky Litoměřice. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015 podepsal jako oprávněná úřední osoba Mgr. M. G., ředitel odboru metodiky a řízení pozemkových úprav. V hlavičce tohoto rozhodnutí je pak uvedeno, že věc vyřizuje Ing. J. Z. Ve spise je dále založen průvodní dopis k žalobou napadenému rozhodnutí, ve kterém je pouze uvedeno, že v příloze tohoto dopisu je zasíláno žalobou napadené rozhodnutí. Tento dopis za Mgr. M. G. podepsala v zastoupení Mgr. J. D., zástupkyně ředitele odboru metodiky a řízení pozemkových úprav.

Ze shora uvedeného ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu vyplývá mimo jiné to, že pracovník správního orgánu I. stupně se nesmí podílet na projednávání a rozhodování té samé věci i v odvolacím řízení, čímž je zachováváno dvojí nezávislé posouzení a objektivita rozhodování. K porušení tohoto ustanovení však nedošlo, neboť ze správního spisu nevyplývá, a ani to žalobci konkrétně netvrdí, že by se Mgr. J. D. podílela na věci jinak, než odesláním žalobou napadeného rozhodnutí. V daném okamžiku však byla ukončena fáze projednávání a rozhodování věci, neboť ta byla ukončena vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dne 27. 7. 2015. Ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu se však nevztahuje na doručování rozhodnutí o odvolání a další agendu správního orgánu vážící se úkonům po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud tedy vstoupila Mgr. J. D. do řízení až v uvedeném okamžiku, nedošlo k porušení ustanovení § 9 odst. 2 starého správního řádu. Soud tedy shledal tuto námitku nedůvodnou.

Další procesní námitka směřovala proti zamítnutí odvolání žalobce c) jako opožděného.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. 5 As 111/2011, uvedl, že: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat

v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“

V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval ve vztahu k žalobci c) pouze tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí jeho odvolání pro opožděnost.

Soud konstatuje, že ve správním spise je založena doručenko žalobci c) ke správnímu rozhodnutí I. stupně, na níž je uvedeno, že zásilka byla uložena dne 29. 1. 2015, dále je na doručence uvedeno, že „*doručování se řídí zákonem 71/1967 Sb. (starý správní řád)*“, jako doručovatelka je uvedena P. D. a žalobce osobně zásilku převzal dne 6. 2. 2015. V poučení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 1. 2015 je uvedeno, že: „*Proti tomuto rozhodnutí je možno podat do 15 dnů od jeho doručení odvolání k ústředí Státního pozemkového úřadu, a to prostřednictvím Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, Pobočky Litoměřice (§ 54 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů)*.“ Žalobci c) počala běžet lhůta k odvolání dne 3. 2. 2015, neboť poslední den třídní lhůty mající účinek fikce doručení připadl na den 2. 2. 2015, poslední den lhůty k odvolání připadl na den 17. 2. 2015, avšak žalobce podal své odvolání k poštovní přepravě až dne 20. 2. 2015.

Podle § 24 odst. 2 starého správního řádu, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle § 54 odst. 2 starého správního řádu odvolání je třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis.

Námítky žalobce, že nebyl řádně vyrozuměn o uložení zásilky, postrádají dle soudu relevanci ve chvíli, kdy si žalobce krátce po počátku běhu lhůty k odvolání fakticky rozhodnutí správního orgánu I. stupně převzal, a tak se s ním seznámil, stejně jako s možností podat proti němu odvolání. Vedle toho nic nenasvědčuje tomu, že by doručování probíhalo v uvedené věci nestandardně nebo jinak než u ostatních účastníků řízení. Soud zjistil, že ve správním spise se nacházejí obálky s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, které nebyly doručeny dalším účastníkům řízení a na těchto obálkách (mimo doručenko) je vytištěn text: „*Poučení o doručování: V případě, že uloženou zásilku nevyzvednete do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení! Doba uložení na poště se nemění.*“ Soud konstatuje, že není důvod se domnívat, že by žalobce obdržel jiný formát obálky bez uvedeného poučení.

Žalobce c) především polemizuje o rozsahu povinnosti poučovací ve vztahu k možnosti podat odvolání.

Podle § 47 odst. 4 starého správního řádu poučení o odvolání (rozkladu) obsahuje údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat (podat rozklad), v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat. Uvedené náležitosti poučení o odvolání rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje, a tak soud konstatuje, že je v souladu se zákonem.

Soud posoudil poučení i v optikou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 6 As 35/2009, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že obsahem poučení o odvolání není jen text uvedený v závěru správního rozhodnutí, ale i případné poučení, nacházející se na doručence a obálce, v níž je rozhodnutí doručováno.

Zde soud musel konstatovat, že poučení bylo řádné a dostatečné, neboť žalobce c) byl opakovaně (jak v poučení, tak na obálce) poučen, že se jedná o doručování podle starého správního řádu a jaká je odvolací lhůta a dokonce, nad rámec zákona, o jejím běhu. Soud tak konstatuje, že žalobce c) byl řádně poučen o možnosti podat odvolání a toto podal marně po lhůtě nikoliv vinou správního orgánu I. stupně, ale vinou vlastní. Z těchto důvodů bylo odvolání žalobce c) správně zamítnuto jako opožděné.

Další námitka žalobce c) směřuje proti tomu, že žalovaný nesplnil svoji povinnost posoudit, zda zde nejsou důvody obnovy řízení anebo podmínky pro rozhodnutí mimo odvolací řízení ve vztahu k jeho pozemkům.

V žalobou napadeném rozhodnutí je na straně 7 uvedeno, že skutečností, že byla podána další odvolání a odvolací orgán se zabýval v souladu s ustanovením k § 59 odst. 1 starého správního řádu rozhodnutím v celém rozsahu, je zhojen požadavek ustanovení § 60 starého správního řádu.

Podle § 60 starého správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumat i opožděné nebo nepřipustné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení; jinak odvolání zamítne.

Podle § 59 odst. 1 starého správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

Z uvedeného ustanovení § 59 odst. 1 starého správního řádu je zřejmé, že v odvolacím řízení se uplatňuje plný přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez ohledu na rozsah odvolacích námitek. Žalovaný své povinnosti dostál, a to dokonce i ve vztahu k pozemkům žalobce c), neboť na str. 6 a 7 se žalovaný výslovně zabývá i nároky žalobce c) ve vztahu k pozemkům zapsaným na LV 172 a dochází k závěru, že žalobce c) nebyl nijak poškozen. Lze tak konstatovat, že žalovaný posuzoval zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i ve vztahu k žalobci c) a soud považuje rozsah přezkumu za naprosto dostatečný.

K námitce žalobkyně b), že nebyla řádně seznámena s nároky při vstupu do pozemkových úprav soud konstatuje, že ve spise je založena Pozvánka na úvodní jednání ve věci pozemkových úprav v k.ú. Nové Dvory na den 29. 9. 2010, kterou žalobkyně b), pod jménem Š. Z., řádně převzala dne 1. 9. 2010. Tato pozvánka obsahovala i obsáhlé informace k průběhu pozemkových úprav a jejich účelu. Soupis nároků vlastníků pozemků doručil

správní orgán I. stupně žalobkyni b) dne 3. 6. 2011, jak vyplývá z doručky k přípisu ze dne 30.5.2011, který obsahoval i soupis nároků žalobkyně b). Soud tak konstatuje, že není pravdou, že by první korespondence se správním orgánem I. stupně proběhla až na základě žádosti žalobkyně b) ze dne 5. 6. 2013.

Další námitky žalobců uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo reagováno na odvolací námitky žalobců a) a b) spočívající v tom, že nebyl důvod k pozemkovým úpravám a měl být zachován původní stav, dále, že nebylo hodnoceno, zda navrhované úpravy jsou v souladu se zákonem o pozemkových úpravách, zejména, že není specifikován veřejný zájem. V návaznosti na to žalobci a) a b) namítají, že se stavem před pozemkovými úpravami byli spokojeni a pozemkovými úpravami se ztíží jejich hospodaření, a proto s nimi nesouhlasí.

Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, neboť žalovaný srozumitelně vyjádřil svůj náhled na věc a vypořádal se i s námitkami žalobců a) a b). Žalovaný na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na účel pozemkových úprav zakotvený v ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách, uvedl, že není nutný souhlas všech vlastníků dotčených pozemků ke schválení návrhu pozemkových úprav, že přemísťování a dělení pozemků je v souladu se zákonem a vyložil i kritéria, podle nichž se zákonnost a přiměřenost pozemkových úprav posuzuje. Žalovaný postupně vypořádal vznesené námitky na str. 7 až 12 žalobou napadeného rozhodnutí a lze konstatovat, že těžiště žalobních námitek leží především v nesouhlasu s výsledkem navržených pozemkových úprav.

Na tomto místě soud považuje za nutné vyložit podstatu pozemkových úprav, jejich účel a rozsah přezkumu správního soudu ve věci schválení návrhu pozemkových úprav.

Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochrany a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.

Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách vlastníkům pozemků navrhne pozemkový úřad nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2).

K tomu soud uvádí, že kritéria přiměřenosti ceny, výměry a vzdálenosti jsou uvedeny v § 10 odst. 2 až 6 zákona o pozemkových úpravách.

Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 3/4

výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.

K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, publikovaném pod č. 152/1998 Sb. Závěry uvedené v tomto plenárním nálezu se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (viz zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné a aplikovatelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech (viz usnesení ÚS ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1305/13; ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2187/10, www.usoud.cz). Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 5 A 27/2002, www.nssoud.cz, zde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že: „z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami. V tomto případě však nezbývá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona – pozn. soudu) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

Uvedené závěry byly opakovaně potvrzeny Nejvyšším správním soudem i ve vztahu k účinnému zákonu o pozemkových úpravách.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 1 As 96/2011, www.nssoud.cz, mimo jiné uvedl, že schválení návrhu pozemkové úpravy představuje zásah do vlastnického práva těch vlastníků pozemků, kteří s návrhem nesouhlasí. Podmínka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva je splněna tehdy, jestliže nové pozemky navržené do vlastnictví těchto vlastníků splňují kritéria stanovená v § 10 zákona o pozemkových úpravách (přiměřenost kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků).

Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například i v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. 4 As 38/2015, www.nssoud.cz.

Například i v případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 127/2014 (rozsudek ze dne 7. 4. 2016), žalobce namítal, že náhradní pozemky nebyly adekvátní náhradou, neboť byly nesouvislé, umístěné ve svahu a naprosto nevhodného tvaru pro obhospodařování. Pozemkovou úpravou byl z lukrativního území vytěsněn na jeho okraj. I v tomto případě odkázal Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu (reprezentovanou například rozsudkem NSS ze dne 13. 2. 2009, sp. zn. 7 As 26/2007), ze které vyplývá, že pokud jsou dodržena kritéria ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách, který upravuje kritéria přiměřenosti původních a navrhovaných pozemků vstupujících do pozemkových úprav, nelze konstatovat, že by došlo k porušení práv vlastníků. Za takovéto situace pozemkový úřad schválí návrh pozemkových úprav v souladu s § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách a každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkových úprav musí akceptovat tento nový stav.

Veřejný zájem na pozemkových úpravách spočívá mj. v novém uspořádání pozemků tak, aby bylo zajištěno jejich lepší a efektivnější využití, a lepší dostupnosti, přičemž se přihlíží k zájmům všech vlastníků pozemků do pozemkových úprav zahrnutých. Zákon ovšem klade důraz na dobrovolnost směny vlastnických práv, nicméně právě s přihlédnutím k veřejnému zájmu a potenciální nemožnosti dosáhnout stoprocentní shody. To vše se promítá v požadovaném souhlasu vlastníků 3/4 výměry půdy. Co se týče náhrady v podobě přidělení pozemků nových místo původních, zvýšená ochrana vlastnického práva oproti běžnému vyvlastnění spočívá ve stanovení kritéria přiměřenosti co do kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků v ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách (viz usnesení ÚS ze dne 21. 5. 2014, I. ÚS 1305/13, www.usoud.cz).

Soud konstatuje, že z uvedeného je zřejmé, že každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo odpovídajícím procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky a omezení. Jinými slovy vyjádřeno, nesouhlas účastníka řízení (zde vlastníků pozemků dotčených pozemkovou úpravou) s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho schválení (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků. Kritérium vhodnosti zde tedy nehraje roli, namítají-li vlastníci, že by jiné uspořádání pozemků bylo vhodnější, například z důvodu dostupnosti, nelze se těmito námitkami zabývat, bylo-li konsenzu většiny vlastníků dotčených pozemků dosaženo zákonným způsobem.

Soud rozumí roztrpčení žalobců nad výsledkem návrhu plánu komplexních pozemkových úprav, který považují za nespravedlivý a neúčelný. Jak však vyplývá ze shora citované právní úpravy i na ní navazující judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, posuzuje se návrh pozemkových úprav celkově, tedy zda celkový výsledek vedl k lepšímu a efektivnějšímu využití pozemků a zda s ním souhlasily nejméně 3/4 vlastníků výměry půdy. Pokud došlo k přijetí návrhu pozemkových úprav zákonným způsobem, nemá soud pravomoc do tohoto návrhu zasáhnout, byť by jednotlivým vlastníkům mohly pozemkové úpravy ztížit hospodaření na některých jejich pozemcích nebo by došlo k odejmutí některých pozemků proti jejich vůli.

Soud tedy dále posuzoval, zda se k dohodě o návrhu komplexních pozemkových úprav dospělo zákonným způsobem. Zákon o pozemkových úpravách počítá s dvojím způsobem vyjádření nesouhlasu s návrhem pozemkových úprav.

Podle § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách je zpracovatel návrhu povinen v průběhu jeho zpracovávání projednávat nové uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky pozemků. Svůj souhlas, případně nesouhlas, vlastníci potvrdí podpisem na soupisu nových pozemků.

Podle § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách v případě, kdy se vlastník pozemku k novému uspořádání pozemků nevyjádří ve smyslu odstavce 20, vyzve jej pozemkový úřad, aby tak učinil ve lhůtě 15 dnů. Pokud se vlastník ve lhůtě stanovené pozemkovým úřadem nevyjádří, má se za to, že s novým uspořádáním pozemků souhlasí.

Soud ze spisové dokumentace ověřil, že většina vlastníků, a to celkem ve výměře 4209559,95 m² vyslovila souhlas podle § 9 odst. 20 a 21 zákona o pozemkových úpravách. Souhlas je proveden podpisem na Soupisu nových pozemků každého vlastníka či spoluvlastníka pod textem „Vyjádření vlastníků: Souhlasím s návrhem a umístěním pozemku i v případě, že je rozdíl proti nároku (výměra, cena, vzdálenost) mimo limit stanovený zákonem č. 139/2002 Sb.“ U vlastníků, kteří se výslovně nevyjádřili, je založen přípis s názvem „Soupis nároků a soupis nových pozemků KoPÚ Nové Dvory u Doksan.“ a přiložen doklad o doručení. Nesouhlas je evidován pouze u žalobců, jejichž celková výměra pozemků činí 83173 m². Celková výměra pozemků dotčených pozemkovou úpravou činí 4292732,95 m² a výměra vlastníků, kteří s pozemkovými úpravami souhlasili, činí tak více než 98%. Bezpochyby tak byla hranice $\frac{3}{4}$ souhlasících vlastníků požadovaná zákonem o pozemkových úpravách naplněna.

Na shora uvedený výklad k povaze pozemkových úprav je možno odkázat i co do námitek směřujících proti plánu společných zařízení, které spočívají v tom, že byly využity pozemky žalobců a že by bylo možno uspořádat pozemky včetně přístupových cest lépe.

Jak vyplývá již ze žalobou napadeného rozhodnutí, pozemek v pozemkovém katastru parcela č. 382 je veden na LV 337. Po obvodu původního pozemku p. č. 382 byla navržena doplňková polní cesta DC 40 a výměra použitá na doplňkovou cestu byla kompenzována navýšením výměry navržených pozemků oproti nárokům žalobkyně b), a to + 2,36%. Soud v tomto postupu neshledává žádného rozporu se zákonem o pozemkových úpravách.

Žalobci dále namítali, že mělo být provedeno šetření na pozemcích, kterých se budou týkat pozemkové úpravy.

Podle § 9 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách zjišťování průběhu hranic pro účely pozemkových úprav provádí komise složená z pracovníků pozemkového úřadu, katastrálního úřadu, zpracovatele návrhu, zástupců obcí a podle potřeby i zástupců dalších úřadů. Předsedu komise a její členy jmenuje po dohodě s katastrálním úřadem ředitel pozemkového úřadu.

Soud ze správního spisu zjistil, že veřejnou vyhláškou ze dne 7. 1. 2010 bylo oznámeno zahájení zjišťování průběhu hranic od 8. 2. 2010. Ve spise jsou dále založeny Pozvánky na zjišťování hranic pozemků žalobců ze dne 27. 1. 2010 s doručenkami, i následná obsáhlá korespondence žalobců ke stavu pozemků a plánu pozemkových úprav, kterou žalobci aktivně vedli i v průběhu řízení o sestavování plánu pozemkových úprav. Z listiny označené jako „Jmenování komise pro zjišťování průběhu hranic“ ze dne 7. 1. 2010 vyplývá,

že ředitel pozemkového úřadu jmenoval 9 členů komise, která následně prováděla zjišťování průběhu hranic pozemků v terénu.

Soud konstatuje, že ze zákonné úpravy nevyplývá povinnost komise pro zjišťování průběhu hranic provádět zjišťování pouze za přítomnosti vlastníků dotčených pozemků, mezi které patří i žalobci a) a b). Ze správního spisu vyplývá, že docházelo ke zjišťování průběhu pozemků v terénu, bylo jednáno s vlastníky, kteří o jednání měli zájem, a bylo aktivně reagováno i na bohaté připomínky žalobců. Soud tak ani v tomto postupu při plánování pozemkových úprav neshledal pochybení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žalovaný sice uplatnil jako náklad řízení jízdné k soudu a zpět, avšak ani tento náklad nepovažuje soud za náklad nad rámec běžné úřední činnosti, neboť její součástí je i obhajoba správních rozhodnutí před soudem.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová